

IM MEMORIAM

Fáy Aladár (1898–1963)

Rajztanár és festőművész. Budapesten született 1898. április 11-én. Édesapja dr. *Fáy Aladár* a magyar közegészségügyi szolgálat egyik megszervezője, aki nagy könyvtárral rendelkezik és a természettudományok iránt széles körben érdeklődik. A környezet alapozza meg a gyermek természet iránti vonzódását. Kora gyermekkorától járja a természetet, élményeit rajzokban és írásokban örökíti meg. Különösen közel állnak hozzá a madarak, és ez vázlataiban, rajzaiban is megnyilvánul.

1922-ben rajztanári oklevelet szerez a Képzőművészeti Főiskolán, majd 1923–42 között a Székesfővárosi Iparrajziskola díszítőfestő tanszakának tanáraként dolgozik. 1942-ben kinevezik a Képzőművészeti Főiskola Iparművészeti Tanszékének tanszékvezető tanárává. 1943-tól 1945-ig az Iparművészeti Iskola igazgatója. Ebből az időszakból való festményeinek témája a természet – közöttük igen sok állatábrázolás is található – és történelmi témákat is vászonra vitt. Maradandó és közismert alkotásai Arany János verseinek illusztrációi.

1945–46-ban a Közoktatási Minisztérium rendelkezési állományában tevékenykedik, közben a Magyar Parasztszövetség Parasztfőiskoláin tart előadásokat a természettudományok teljes területéről, miután ezen a szakterületen amatőrként és tudósként is megállná helyét. 1947-ben az első nagyobb koncepció per egyik vádlottjaként elítélik és bebörtönzik. A váci fegyházban, majd a gyűjtőfogházban tartják fogva, de utóbbiban is dolgozik. A festőműhelyben tájképeket és állatokat fest. 1954-ben szabadul, de 2 éven keresztül nem tud elhelyezkedni. 1956-ban a Fővárosi Állat- és Növénykerthez kerül, ahol segédmunkásként keresi kenyerét. Ez alatt az időszak alatt is ír és rajzol (témája a fejlődéstörténet az őskortól napjainkig), ismeretterjesztő kiállításokat tervez. 1963. február 18-án hunyt el Budapesten.

Madarakkal kapcsolatos jegyzeteit, rajzait, vázlatait fia a Madártani Intézetnek ajándékozta.

– Sz. –

Kühnel Márton (1884. V. 28.–1961. III. 23.).

Komlótól északra, a Keleti-Mecsek és a Hegyhát találkozásában egy csendes, de madárdaltól mindig hangos festői völgyben búvik meg Kárász falu. Temetőjének szerény téglakriptájában alussza örök álmát *Kühnel Márton*, az Első Magyar Fészekodúgyár alapítója és cégtulajdonosa. A kriptán csak ennyi áll: „*Kühnel család*”, s semmi nem emlékeztet a nagy madárbarátra...

Kühnel Márton a bajorországi Statfelsteinből Magyarországra áttelepült vízimolnár család gyermeke volt. 20 éves korában, 1904-ben megalapította a Magyar Királyi Madártani Intézet felügyelete alatt álló, hazánk első, gépi erőre berendezkedett fészekodúgyárát. *Herman Ottó* és *Csörgey Titusz* útmutatásai alapján gyártott odúi és madáretetői hamarosan ismertté váltak, s az 1907. évi pécsi országos kiállításon a legmagasabb kitüntetést, a díszoklevelet nyerték el. Az 1908. évi eperjesi gyümölcs- és kertészeti kiállításon az odúk állami bronzérmét, madárkalácsa pedig elismerő oklevelet kapott.

A madárvédelem, a fafeldolgozás, a szénbányászat mellett *Kühnel* igen élénken érdeklődött a gyümölcsösök rovarvilága iránt is. Tölcséres, folyadéktartályos rovar-

fogó készülékét mint „világszabadalmat” elsősorban a fák törzsén mozgó rovarimágók és -lárva ellen szerkesztette, de termékismertetőjében nem felejtette el megjegyezni: „Egyben védelmet nyújt a hasznos éneklőmadaraknak a fészekrabló emlős állatok ellen.”

A néhány munkással dolgozó kicsiny üzem hamarosan széles piacra talált, sőt exportra is termelni kezdett. A madártani központ biztatására *Kühnel Márton* a milánói majd a barcelónai világkiállításokon odúinak, etetőinek széles skáláját vonultatta fel, s a siker nem maradt el. Mindkét helyről aranyéremmel térhetett haza. A hazai természetfilmgyártás is felfigyelt *Kühnel* eredeti tevékenységére, s a Magyar Filmiroda Kárászon filmet forgatott a madarak életéről és védelméről. A filmiroda és *Kühnel* között azonban pénzügyi nézeteltérések támadtak, ugyanis a filmesek 5000 pengőt kértek a lelkes madárbaráttól, hogy a forgalmazást elindíthassák. *Kühnel* a kérést megtagadta, s a film egyik tekercsét régi sikereinek színterére Olaszországba küldte. A bemutatást méltó közönség- és sajtóvisszhangok követték, de a hazai bemutatás körül mélységes csend honolt. Ekkor *Kühnel* az őt méltató olasz lapokból egy-egy példányt elküldött az akkori vallás- és közoktatási miniszternek. Alig telt el egy hét, s film már pergett Budapest, majd a vidék mozijaiban.

A világgégés éveiben az odúk nemigen találtak vevőkre. Csak 1947-ben indult meg ismét a gyártás, de a háború előttinél jóval kisebb tételben. A legnagyobb vásárló ekkor a Madártani Intézet lett, bár a pénzügyi források itt is igen szűkösek voltak. Az államosítás után a *Kühnel-családot* minden vagyonától megfosztották, s nyomorúságos körülmények között tengették életüket a faluban. Az új tulajdonos, az erdőgazdaság kárászi erdészete még rövid ideig folytatta az etetők és odúk gyártását, de végül minden a feledésbe merült.

Kühnel Márton 1961. március 23-án hunyt el csendben falujában. Haláláról sem a madarászok, sem az egykori üzletfelek nem vettek tudomást. A falu azonban nem felejtette el neves fiát, s szinte egy emberként kísérte utolsó útjára. Emberséges magatartásáról, természetszeretetéről a falu öregjei ma is tisztelettel szólnak. Talán még nem késő, hogy volt lakóházának falán márványtábla hirdesse *Kühnel Márton* madárbarát munkásságát.

Fazekas Imre

Radetzky Jenő (1908–1991)

1991. november 26-án elhunyt *Radetzky Jenő*, Székesfehérvár díszpolgára, a hazai madárvédelem és madártani ismeretterjesztés kiemelkedő képviselője.

Radetzky Jenő 1908. június 14-én született a Fejér megyei Tárnokon. Édesapja, *Radetzky Dezső* ekkor tanítóként dolgozott itt, majd 1927-től Székesfehérvárott kapott városi tanítói állást, egyben múzeumi ornitológusként is tevékenykedett a fehérvári múzeumban. Céltudatos gyűjtőmunkával híres madár- és tojásgyűjteményt hozott létre, gyűjtéseivel ugyanakkor *Vasvári Miklós* bromatológiai és *Greschik Jenő* szövettani vizsgálatait is segítette. *Radetzky Dezső* összeköttetésben állt kora minden nevezetesebb ornitológusával; *Vönöczky-Schenk Jakab*bal több közös gyűjtőúton vett részt, továbbá barátai voltak *Beretz Péter*, *Cerva Frigyes*, *Vásárhelyi István*, valamint *Warga Kálmán* is. A *Radetzky-család* székesfehérvári lakásán sok madarász megfordult, és nyilván ennek is köszönhető, hogy az ifjú *Radetzky Jenő* már korán eljegyezte magát a madártannal. Az 1927-ben megrendezett II. Nemzetközi Zoológiai Kongresszuson édesapjával együtt már a hivatalos résztvevők között szerepelt.

Középiskolai tanári oklevelet a budapesti *Pázmány Péter Tudományegyetemen* 1932-ben szerzett. Tanárai között több, máig híres egyéniséget találni, zoológiát például *Méhely Lajos*nál hallgatott, földrajzprofesszora pedig *Cholnoky Jenő* volt. *Cholnoky*val

különösen jó viszonyban volt, vele az egyetemi tanulmányok befejeztével közös olaszországi tanulmányúton vett részt, ahol elsősorban geomorfológiai megfigyeléseket végeztek. Felszínalaktani ismereteit a későbbiekben Fejér megye madárvilágának tanulmányozásakor, a faunisztikai eredmények értékelésénél hasznosította.

Tanári pályafutását a fehérvári *Ybl Miklós Reálgimnáziumban* kezdte, majd 1950-től a *József Attila Gimnáziumban* folytatta. 1955-től nyugdíjba vonulásáig Fejér megye biológiai szakfelügyelőjeként dolgozott. Tanítványai segítségével 1959-ben megalapította és haláláig vezette az agárdi *Chernel István Madárvártát*. Itt nyaranta az eltelt harminc év alatt fiatalok százait nevelte madárszeretetre, természetvédelemre, fokozta rajzkészségüket és növelte latintudásukat. Ezzel párhuzamosan a turisták ezreinek tartott rögtönzött ismeretterjesztő előadásokat a Velencei-tó madarairól, Fejér megye természeti értékeiről. Az agárdi madárvárta idővel a határainkon túl is ismertté vált, ma már nincsen kontinens, ahonnan ne keresték volna fel *Radetzky tanár urat* külföldi ornitológusok.

Bár a madárvártán elsősorban nyáron tartózkodott, ez nem jelenti azt, hogy télen pihenhetett volna. 1964 februárjában életre hívta a Fejér megyei Madárbarátok Körét, amelynek fő célkitűzése a téli madáretetés volt. Jenő bácsi még 80 éves kora után is szervezte a tél közeledtével a madáretetést, küldte a napraforgómagot tartalmazó nehéz csomagokat az ország számos pontjára. Hogy megítélhessük, mennyi munkát jelentett ez számára, talán elég azt megemlíteni, hogy 1983 végén a Madárbarátok Köre 5291 tagot számlált.

Élete utolsó évtizedeit teljesen az ismeretterjesztésnek, az ifjúság nevelésének és a szervezőtevékenységnek szentelte. Alapító tagja volt a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat megyei szervezetének, a Magyar Pedagógiai Társaságnak, a Velencei-tavi Intéző Bizottságnak, alapító, majd örökös tagja volt a Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesületnek is. Részt vett a Magyar Földrajzi Társaság, a Magyar Hidrológiai Társaság, a Magyar Agrártudományi Egyesület és a Magyar Biológiai Társaság munkájában is. Eredményeit számos kitüntetéssel ismerték el. Érthető, hogy ilyen pedagógiai és szervezőmunka mellett a tudományos kutatásra kevesebb energiája maradt, bár még így is számos értékes madártani tanulmánya látott napvilágot. Szakirodalmi munkássága kapcsán külön meg kell emlékeznünk első nagyobb dolgozatáról, amely a Madárkataszter a Velencei-tóvidékről címet viselte (1936), majd Székesfehérvár madárvilágát feltáró munkájáról (1956), és kiadatlan tojáshatározójáról. A magyar madártan történetéről írt munkájában *Keve András* (1980) mint az *oológia* (tojástan) egyik kiváló hazai képviselőjéről emlékezett meg róla. Büszke volt, hogy *Antal Gyulával* 1965-ben elsőként bizonyította a kék fu (*Porphyrio porphyrio*) hazai előfordulását, tíz évvel később, 1975-ben pedig a német *Willy Semmler* társaságában először mutatta ki Magyarországról a fehér farkú lilebíbicit (*Chettusia leucura*). E megfigyeléseinek publikálása mellett számos szakcikket közölt még különböző folyóiratokban (*KÓCSAG, AQUILA, DER FALKE stb.*). Sokévtizedes faunisztikai munkájának eredményeit az 1984-ben Madarakról, tájakról Fejér megyében címmel megjelent nagyobb könyvében összegezte. E könyvben a Keleti-Bakony, a Déli-Vértes, a Velencei-hegység és a -tóvidék, a Sárrét és Székesfehérvár madárvilágának bemutatásán túl tudománytörténeti jelentőséggel bíró visszaemlékezéseket is találunk. *Radetzky Jenő* népszerűsítő folyóiratokban és napilapokban megjelent írásainak száma több százra tehető. Tisztában volt azzal, hogy ha közvetett úton is, de ezekkel az írásaival szintén a hazai madártannak tesz szolgálatot.

Halálával lezárult egy gazdag, mindvégig kreatív életút. A fiatal tudósból óriási tanáregyeniséggé nőtt *Radetzky Jenő* azonban pedagógusi tevékenységének köszönhetően tanítványainak munkájában, barátai és tisztelői emlékezetében tovább él.

Ujhelyi Péter

FELHÍVÁS A MEGFIGYELŐKHÖZ REQUEST FOR OBSERVATIONS

Színes gyűrűkkel jelölt kékvércsék (*Falco vespertinus*)

1991 júliusában a Bánátban (Vajdaság) öt különböző helyen összesen 76 példány kék vércsét jelöltek meg a Zágrábi Madártani Intézet munkatársai. A madarakat szabványos intézeti alumínium jelzőgyűrűvel és színes (kék, illetve zöld színű) műanyag gyűrűvel látták el. Valamennyi madárra 2 gyűrűt helyeztek fel, az egyiket a jobb, a másikat a bal csüdre.

A jelölést végző kutatók kéri a megfigyelőket, hogy ha észlelik az általuk a fent leírt módon megjelölt kék vércsétet, megfigyelésükről szíveskedjenek tájékoztatni a vizsgálatok irányítóit. A visszajelzésben kéri, hogy térjenek ki az alábbiakra: a megfigyelés helye (koordinátákkal), ideje (év, hónap, nap), a jelölés módja, valamint egyéb, az érintett faj szempontjából érdekes információ.

A visszajelzéseket a kutató címére kell küldeni.

Jenő J. Purger
Institute of Biology
Trg. D. Obradovića 2.
21 000 Novi Sad
Yugoslavia

vagy

Institute of Ornithology
Ilirski trg. 9/11
41 000 Zagreb
Croatia

Information on coloured ringed Red-footed Falcons

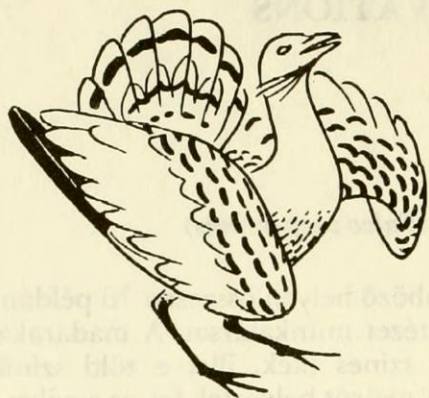
During July 1991. in Banat area (Vojvodina) 76 Red-footed Falcons were ringed at five localities. Except standard rings (series E) from Institute of Ornithology Zagreb, which are copper-coloured, also aluminium and plastic rings (blue and green) were used. All birds (except 3) are wearing 2 rings – one on left and one on right leg.

All ornithologists who during observation of Red-footed Falcon see coloured rings are kindly asked to take notice which colour are rings on left and right leg. These data, with date and place of observing, and address of observer should be send to:

Jenő J. Purger
Institute of Biology
Trg. D. Obradovića 2.
21 000 Novi Sad
Yugoslavia

or

Institute of Ornithology
Ilirski trg. 9/11
41 000 Zagreb
Croatia

ORNIS HUNGARICA

Editor: Csaba Moskát

Ecological Research Group, Hungarian Natural
History Museum, Budapest, Baross u. 13. H-1088.
Hungary

Ornis Hungarica is published twice yearly by the Hungarian Ornithological and Nature Conservation Society. Ornis Hungarica publishes research reports and short articles on the ecology, behaviour and biogeography of birds. The geographical emphasis of Ornis Hungarica is on Hungary, East- and Central-Europe but papers from other regions will also be considered.

Editorial Board:

A. Báldi, Budapest (technical editor)
A. G. Gosler, Oxford
Z. Kalotás, Budapest
T. Péchy, Budapest
E. Schmidt, Budapest
T. Székely, Debrecen
M. D. F. Udvardy, Sacramento, CA
L. Vanicsek, Budapest

Contents of Vol. 2. No. 1. 1992:

Vanicsek, L. & Ludvig, É.: The method of running-averages in the study of breeding parameters: an example of the Blackbirds (*Turdus merula*)
Horváth, G., Fischer, M. H. & Székely, T.: The delivery of surplus prey to the nest by a pair of Bee-eaters (*Merops apiaster*)
Szép, T.: Study of spring migration by weather radar in Eastern Hungary
Waliczky, Z.: Structure of avian communities in the forests of Szigetköz, Hungary

Subscriptions:

Annual subscription price for two issues is USD 25. The subscription price should be paid in advance to: Hungarian Ornithological and Nature Conservation Society, POSTABANK: 402-4131-916-01.

INDEX ALPHABETICUS AVIUM

- Acanthis cannabina* 99–110,
Acanthis flammea 99–110,
Acanthis flavirostris 99–110, 155–161,
Acanthis hornemanni 99–110,
Accipiter gentilis 137–148,
Accipiter nisus 137–148,
Actitis hypoleucos 155–161,
Actitis macularia 59–68,
Aegolius funereus 9–25,
Alauda arvensis 9–25,
Anas acuta 9–25,
Anas crecca 9–25, 155–161,
Anas crecca percrecca 9–25,
Anas penelope 155–161,
Anas platyrhynchos 155–161,
Anas querquedula 9–25, 155–161,
Anas strepera 9–25,
Anas submajor 9–25,
Anser albifrons 33–40, 167–168, 181–182,
Anser anser 33–40, 155–161, 167–168,
 181–182,
Anser brachyrhynchos 33–40,
Anser erythropus 33–40, 167–168,
 181–182,
Anser fabalis 33–40, 167–168, 181–182,
Anser subanser 9–25,
Anthus trivialis 137–148,
Aquila heliaca 41–48, 167–168, 181–182,
Aquila pomarina 41–48,
Ardea cinerea 155–161, 170–171,
 183–184,
Ardea purpurea 155–161, 170–171,
 183–184,
Asio otus 137–148,
Athene cretensis 9–25,
Athene noctua 9–25, 137–148,
Athene passerina 9–25,
Athene tengmalmi 9–25,
Athene veta 9–25,
Bombycilla cedrorum 9–25,
Bombycilla garrulus 9–25,
Bombycilla japonica 9–25,
Branta bernicla 33–40,
Branta leucopsis 33–40,
Branta ruficollis 33–40,
Bucanetes githagineus 99–110,
Bucephala angustipes 9–25,
Burhinus oedicnemus 59–68,
Buteo buteo 41–48,
Buteo lagopus 41–48,
Buteo rufinus 41–48,
Calcarius lapponicus
Carduelis spinus 99–110, 149–154,
Carduelis carduelis 99–110, 137–148,
 149–154,
Carpodacus erythrinus 99–110,
Calidris alpina alpina 49–57, 155–161,
Calidris alpina centralis 49–57,
Calidris alpina schintzii 49–57,
Calidris ferruginea 155–161,
Calidris minuta 155–161,
Charadrius alexandrinus 59–68, 155–161,
Charadrius dubius 59–68, 155–161,
Chlamydotis pliodeserti 9–25,
Chloris chloris 99–110, 137–148, 149–154,
Chlydonias hybrida 155–161,
Ciconia alba 9–25,
Ciconia ciconia 9–25, 41–48, 155–161,
Ciconia gaudryi 9–25,
Ciconia malthae 9–25,
Ciconia nigra 9–25, 41–48, 155–161,
Ciconia sarmatica 9–25,

- Ciconia stehlini* 9–25,
Cinclus cinclus aquaticus 111–118,
Cinclus cinclus meridionalis 111–118,
Cinclus cinclus orientalis 111–118,
Circaetus gallicus 41–48,
Circus aeruginosus 41–48, 59–68,
Circus cyaneus 41–48, 177, 189–190,
Circus pygargus 41–48,
Coccothraustes coccothraustes 99–110,
 149–154,
Coloeus monedula 137–148,
Columba livia 9–25,
Columba oenas 137–148,
Columba palumbus 137–148,
Coracias garrulus 137–148,
Corvus brachyrhynchos 119–128,
Corvus corax 119–128, 137–148,
Corvus cornix 119–128, 137–148,
 149–154,
Corvus corone 119–128,
Corvus frugilegus 119–128, 137–148,
Corvus janossyi 9–25,
Corvus pliocaenicus janossyi 9–25,
Coturnix coturnix 9–25,
Crex sp. 9–25,
Cuculus canorus 9–25, 137–148,
Cuculus csarnotanus 9–25,
Cursorius sp. 9–25,
Dendrocopos maior 149–154,
Dendrocopos medius 149–154,
Dendrocopos minor 149–154,
Dendrocopos syriacus 137–148, 149–154,
Egretta alba 155–161,
Egretta garzetta 155–161,
Emberiza calandra 137–148,
Emberiza schoeniclus 137–148,
Erithacus rubecula 9–25, 137–148,
 149–154,
Falco cherrug 41–48,
Falco tinnunculus 9–25, 137–148,
Falco vespertinus 137–148,
Ficedula albicollis 149–154,
Ficedula hypoleuca 137–148, 149–154,
Ficedula parva 149–154,
Francolinus capeki 9–25,
Francolinus coqui 9–25,
Francolinus francolinus 9–25,
Francolinus minor 9–25,
Francolinus subfrancolinus 9–25,
Fringilla coelebs 99–110, 137–148,
 149–154,
Fringilla montifringilla 99–110, 149–154,
Galerida cristata 9–25, 137–148,
Galerida theklae 9–25,
Gallinago gallinago 9–25, 155–161,
Gallinula chloropus 9–25,
Garrulus glandarius 9–25, 137–148,
 149–154,
Glareola pratincola 59–68,
Glaucidium passerinum 175–176,
 188–189,
Grus grus 155–161,
Gryzaja odessana 9–25,
Gyps fulvus 169, 183,
Haematopus ostralegus 155–161,
Haliaetus albicilla 167–168, 168–169, 177,
 181–182, 182–183, 189–190,
Himantopus himantopus 155–161,
Hippolais icterina 149–154,
Hirundo rustica 155–161,
Jynx torquilla 137–148, 149–154,
Lanius collurio 137–148,
Lanius excubitor 137–148, 177, 189–190,
Lanius minor 137–148,
Larus argentatus 155–161, 183–184,
Larus canus 171–172, 183–184,
Larus delawarensis 171–172, 183–184,
Larus ridibundus 9–25, 59–68, 155–161,
 171–172, 183–184,
Limosa limosa 9–25,
Loxia curvirostra 99–110,
Loxia leucoptera 99–110,
Loxia pytyopsittacus 99–110,
Luscinia megarhynchos 137–148,
Lyrurus partium 9–25,
Melanocorypha calandra 9–25,
Melanocorypha gracilis 9–25,
Mergus connectens 9–25,
Motacilla alba 137–148,
Muscicapa striata 137–148,
Numenius arquata 9–25, 59–68, 155–161,
Numenius phaeopus 155–161,
Oenanthe deserti 178, 190–191,
Oenanthe oenanthe 137–148,
Oriolus oriolus 137–148, 149–154,
Otis affinis 9–25,
Otis agilis 9–25,
Otis kalmani 9–25,
Otis khozatzkii beremendensis 9–25,
Otis lambrechtii 9–25,
Otis tarda dybowskii 69–84,
Otis tarda tarda 69–84, 85–91, 93–94,

Palaeotis weigelti 9–25,
Parus ater 149–154,
Parus caeruleus 149–154,
Parus maior 137–148, 149–154, 178–179,
 191,
Parus palustris 149–154,
Passer domesticus 119–128, 137–148,
 149–154,
Passer montanus 137–148, 149–154,
Pelagosteon tothi 9–25,
Perdix perdix 137–148,
Phalacrocorax carbo sinensis 27–32,
Phasianus colchicus 119–128, 137–148,
Philomachus pugnax 155–161,
Phoenicurus phoenicurus 149–154,
Phoenicurus ochruros 95–98, 149–154,
Phylloscopus collybita 137–148, 149–154,
Phylloscopus sibilatrix 149–154,
Phylloscopus trochilus 149–154,
Pica pica 59–68, 137–148,
Picus viridis 137–148, 149–154,
Pinicola enucleator 99–110,
Platalea leucorodia 155–161,
Plectrophenax nivalis 137–148, 155–161,
Pluvialis squatarola 155–161,
Porzana parva 9–25,
Porzana porzana 9–25,
Prunella modularis 137–148, 149–154,
Pyrrhula pyrrhula 99–110, 137–148,
 149–154,
Pyrrhocorax graculus vetus 9–25,
Recurvirostra avosetta 155–161,
Regulus ignicapillus 149–154,
Regulus regulus 137–148, 149–154,
Riparia riparia 176, 189,
Saxicola rubetra 137–148,
Saxicola torquata 137–148,
Scolopax rusticola 137–148,
Serinus citrinella 99–110,
Serinus serinus 99–110, 149–154,
Sitta europea 149–154,
Somateria gravipes 9–25,
Somateria mollissima 9–25,
Spatula clypeata 9–25,
Sterna paradisea 173, 186,
Streptopelia decaocto 119–128, 137–148,
Streptopelia turtur 137–148,
Strix intermedia 9–25,
Strix uralensis 173–175, 186–188,
Sturnus vulgaris 9–25, 137–148, 149–154,
Sylvia atricapilla 137–148, 149–154,
Sylvia borin 137–148, 149–154,
Sylvia communis 137–148,
Sylvia curruca 137–148, 149–154,
Tetrao tetrix 9–25,
Tetrao urogallus 9–25,
Tetrastes prebonasia 9–25,
Tringa erythropus 155–161,
Tringa glareola 155–161,
Tringa nebularia 155–161,
Tringa ochropus 155–161,
Tringa totanus 155–161,
Troglodytes troglodytes 137–148,
 149–154, 177, 190,
Turdus iliacus 9–25, 137–148,
Turdus merula 137–148, 149–154,
Turdus philomelos 9–25, 137–148,
 149–154,
Turdus pilaris 137–148,
Turdus viscivorus 149–154,
Upupa epops 137–148,
Vanellus vanellus 9–25, 155–161,

HIRDETMÉNY

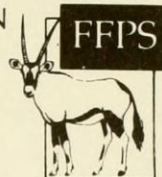
Jonathan Eames, az ICBP (Nemzetközi Madárvédelmi Tanács) munkatársa, 1992. október 12-én kelt levelében felhívta figyelmünket az ICBP/FFPS (utóbbi a Brit Fauna és Flóra Védelmi Társaság) természetvédelmi expedíciós pályázatára, amit az alábbiakban közléstünk. Levelében közölte azt is, hogy a pályázat a British Petrol szponzorálásával történik, 2 éve indult, európaiak részvételére számítva. Túlnyomórészt azonban az Egyesült Királyságból pályáznak és – bár 1991-ben 3 európai team is nyert – 1992-ben mind a 12 nyertes csoport Nagy-Britanniából volt. Szeretnénk, ha több pályázó volna Európa más országaiból is. Érdemes próbálkozni.

Figyelem: a pályázatok beérkezési határideje december 31., 1993-ra tehát 1992. XII. 31.

Szerkesztőbizottság

INTERNATIONAL COUNCIL FOR BIRD PRESERVATION
FAUNA & FLORA PRESERVATION SOCIETY
CONSERVATION EXPEDITION COMPETITION

ARE YOU PLANNING AN EXPEDITION TO A DEVELOPING COUNTRY?
DO YOU AIM TO MAKE A CONTRIBUTION TO WILDLIFE CONSERVATION?
ARE YOU INVOLVING LOCAL PEOPLE IN YOUR WORK?

THEN YOU COULD BE ELIGIBLE FOR A £3,000 *BP CONSERVATION EXPEDITION AWARD*

Each year, a total of £20,000 in grant funding is available through the ICBP/FFPS Conservation Expedition Competition in the following categories: Tropical Rainforests, Wetlands, Oceanic Islands & Marine and Globally Threatened Species. First prize in each category is £3,000 (half of which should be intended for local counterparts). There are also eight prizes of £1,000 for runners-up. All prize winners will automatically receive official ICBP/FFPS endorsement.

Applicants should follow the guidelines set out in the *ICBP/FFPS conservation Expedition Guide*, which also provides important practical advice on how to organise an expedition. The competition is open to all expeditions involving young people and fulfilling the criteria above. Please write in the first instance (enclosing an A5 SAE) to: Gary Allport, Expeditions Officer, ICBP, 32 Cambridge Road, Girton, Cambridge CB3 0PJ, UK. Final applications must be submitted in English by 31 December.

THE BP CONSERVATION EXPEDITION AWARDS